REPUBLICA MOLDOVA
JUDECĂTORIA
CHIȘINĂU

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

în cauza de contencios administrativ
intentată la acțiunea formulată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea la emiterea unui
act administrativ individual favorabil

(Dosarul nr. 3-2520/2026
Nr. PIGD: 2-26122263-12-3-28092026)
Perioada examinării cauzei: 28 septembrie 2026 – 12 octombrie 2026

Contestarea deciziei de respingere a cererii de azil examinate în procedură rapidă. Inducerea în eroare a autorităților competente cu privire la identitatea și cetățenia solicitantului, prin prezentarea unor informații false și tăinuirea unor circumstanțe relevante pentru examinarea cererii de azil. Depunerea unei noi cereri de azil în scopul amânării sau împiedicării executării unei decizii anterioare de returnare. Lipsa unei temeri bine întemeiate de persecuție pe motive de apartenență etnică sau religioasă. Neîntrunirea condițiilor legale pentru recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea protecției umanitare. Lipsa unui risc real de vătămări grave în cazul returnării în țara de origine. Instituția azilului nu poate substitui procedurile privind reglementarea dreptului de ședere și nici nu poate constitui un mijloc de evitare a executării unei decizii de returnare.

municipiul Chișinău
12 octombrie 2026

Judecătoria Chişinău, sediul Râșcani
În componența:

Preşedintelui şedinţei, judecătorul	Constantin Bragoi
Grefier	Doina Stașcov
Interpretul	Natalia Azmanova

Cu participarea:

Reclamantului	*****
Reprezentantului reclamantului, avocatului	Alexandru Cebanaș
Reprezentantei autorității publice pârâte	Ionela Zabrian

examinând, în ședință de judecată închisă, desfășurată la sediul instanței, în limba română, acțiunea în contencios administrativ înaintată de *****,

A C O N S T A T A T :

I. ÎN FAPT

A. Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății

1. La 25 septembrie 2026, avocatul Alexandru Cebanaș, acționând în interesele reclamantului *****, a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a solicitat:

1) anularea integrală a Deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 854/26/DAA din 2 septembrie 2026 privind respingerea cererii de azil formulate de *****;

2) obligarea Inspectoratului General pentru Migrație, prin structura competentă, să recunoască reclamantului statutul de refugiat în Republica Moldova, să emită actul administrativ individual favorabil și să elibereze documentul constatator corespunzător;

3) în subsidiar, în cazul în care instanța va aprecia că nu sunt întrunite condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, obligarea pârâtului să îi acorde reclamantului protecție umanitară sau o altă formă de protecție internațională prevăzută de lege, precum și să emită actul administrativ individual și documentul constatator corespunzător;

4) în subsidiar față de capetele de cerere precedente, în cazul în care instanța va considera necesară o nouă evaluare administrativă, obligarea pârâtului să reexamineze cererea de azil în procedură ordinară, cu respectarea obligațiilor stabilite de instanță, prin evaluarea individualizată a tuturor probelor, aplicarea principiului beneficiului dubiului și utilizarea informațiilor actualizate privind țara de origine (COI).

2. În motivarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că, în procedura administrativă, autoritatea are obligația de a cerceta din oficiu toate circumstanțele relevante și de a examina probele atât în favoarea, cât și în defavoarea solicitantului. În materia azilului, această obligație este intensificată de dificultatea obiectivă a solicitantului de a procura probe din țara de origine și de caracterul prospectiv al evaluării riscului.

3. Partea reclamantă a susținut că decizia nu identifică în mod riguros regiunea în care reclamantul ar urma să fie returnat, profilul său individual, situația persoanelor de etnie Igbo, riscurile la care sunt expuși creștinii în diferite regiuni, eficiența protecției oferite de autoritățile nigeriene și caracterul rezonabil al unei eventuale alternative de relocare internă. Simpla afirmație că Nigeria nu se află într-un conflict armat pe întreg teritoriul nu răspunde temerilor invocate și nu exclude persecuția din partea actorilor nestatali ori riscul unor tratamente contrare art. 3 CEDO.

4. Partea reclamantă a menționat că raportul EUAA Nigeria: Country Focus din noiembrie 2025 cuprinde capitole distincte privind tratamentul persoanelor asociate mișcărilor pro-Biafra, creștinii aflați în minoritate și răspunsul statului la încălcările drepturilor omului. De asemenea, partea reclamantă a menționat că World Report 2026 al Human Rights Watch descrie persistența atacurilor mortale, răpirilor, violențelor intercomunitare și deficiențelor de protecție și tragere la răspundere. În opinia părții reclamante, aceste informații impuneau o analiză specifică, nu o concluzie generală potrivit căreia în Nigeria nu ar exista război.

5. Partea reclamantă a relevat că decizia afirmă că persoana care invocă un risc trebuie să își susțină afirmațiile cu „probe incontestabile și convingătoare". Potrivit părții reclamante, acest standard este incompatibil cu natura procedurii de azil. Art. 44 din Legea nr. 270/2008 consacră beneficiul dubiului atunci când solicitantul a depus eforturi reale pentru susținerea cererii, a oferit o explicație satisfăcătoare pentru lipsa altor probe, iar declarațiile sale sunt, în esență, coerente și plauzibile în raport cu informațiile din țara de origine.

6. Partea reclamantă a afirmat că evaluarea riscului nu cere certitudinea producerii persecuției și nici probe „incontestabile". Este suficientă existența unor motive serioase și întemeiate ori a unui risc real, apreciat prospectiv, pe baza tuturor circumstanțelor. Autoritatea a ridicat în mod nelegal pragul probator și a transferat integral asupra reclamantului obligația de documentare, deși dispunea de competențe și acces la surse COI actualizate.

7. Partea reclamantă a menționat că decizia reține, succesiv, că pașaportul ar fi fost emis de „Ambasada Nigeriei în Moldova", de „Ambasada Federației Ruse în Republica Moldova" și de o echipă mobilă a autorităților nigeriene. Pașaportul indică drept autoritate emitentă „Moscow Russia", iar nota Ambasadei Nigeriei din România, citată chiar de IGM, confirmă că documentul nigerian nr. ***** a fost eliberat la 17 noiembrie 2020 de Ambasada Nigeriei la Moscova. În opinia părții reclamante, concluzia potrivit căreia o misiune diplomatică rusă ar fi emis pașaportul unui alt stat rezultă dintr-o interpretare vădit eronată și nu poate fundamenta o apreciere negativă a credibilității.

8. Partea reclamantă a mai susținut că actul conține confuzii terminologice și erori de redactare, inclusiv referiri la „solicitanta", la Legea nr. 370/2008 în loc de Legea nr. 270/2008 și formulări standardizate care nu corespund profilului reclamantului. Potrivit părții reclamante,

luate împreună, aceste erori indică o examinare formală și insuficient individualizată și împiedică verificarea reală a traseului logic al autorității.

9. Partea reclamantă a relevat că autoritatea publică pârâtă a atribuit o importanță decisivă revenirii temporare a reclamantului în Nigeria, fără a evalua circumstanțele concrete ale călătoriei și riscurile existente la data examinării cererii de azil. Totodată, a argumentat că lipsa urmăririi reclamantului de către autoritățile statului nu exclude existența unui risc de persecuție sau de vătămări grave din partea actorilor nestatali, în condițiile în care statul nu poate sau nu dorește să asigure o protecție efectivă.

10. Partea reclamantă a relatat că reclamantul a individualizat două caracteristici protejate: apartenența la comunitatea Igbo și religia creștină. Autoritatea trebuia să stabilească dacă aceste caracteristici, separat sau cumulativ, generează un risc în regiunea de origine sau de relocare și dacă protecția statului este accesibilă și efectivă. Decizia nu conține o analiză distinctă a acestor profiluri și nu confruntă declarațiile cu capitolele relevante ale surselor COI pe care chiar autoritatea le citează.

11. Partea reclamantă a afirmat că concluzia potrivit căreia reclamantul „nu a individualizat nicio temere" contrazice propriul rezumat al interviului, în care sunt consemnate explicit temerile privind violențele împotriva comunității Igbo și a creștinilor, lipsa familiei și riscul pentru viață și integritate. În opinia părții reclamante, această contradicție internă afectează temeinicia actului și arată că argumentele esențiale nu au primit un răspuns efectiv.

12. Partea reclamantă a subliniat că, pentru protecția umanitară, autoritatea trebuia să examineze separat fiecare formă de vătămare gravă prevăzută de art. 45 alin. (3) și riscul real la data returnării. Potrivit părții reclamante, decizia reduce analiza la absența unui conflict armat național și la faptul că reclamantul nu a suferit anterior tortură. Or, protecția împotriva tratamentelor inumane sau degradante nu depinde de existența unui război și nici de dovada că persoana a fost deja victimizată.

13. Partea reclamantă a menționat că art. 3 CEDO și principiul nereturnării impun o examinare riguroasă și actuală a consecințelor previzibile ale îndepărtării. Potrivit acesteia, informațiile publice recente arată că insecuritatea, răpirile, violențele intercomunitare și atacurile asupra comunităților continuă în Nigeria, iar eficiența protecției statului diferă substanțial în funcție de regiune. Partea reclamantă a susținut că era necesară o evaluare individuală a expunerii reclamantului și a posibilității reale de acces la protecție.

14. Partea reclamantă a invocat că procedura rapidă constituie o derogare de la examinarea ordinară și trebuie justificată concret. Simpla existență a unor cereri anterioare sau a unor neconcordanțe nu permite omiterea examinării unor elemente noi: cetățenia nigeriană confirmată, profilul Igbo și creștin, situația actuală de securitate, documentele nigeriene și evoluțiile survenite după procedurile precedente. Decizia nu demonstrează de ce elementele noi ar fi lipsite de relevanță și nici de ce cererea ar fi vădit nefondată. În opinia părții reclamante, utilizarea procedurii accelerate, combinată cu o motivare stereotipă și un standard probator excesiv, a redus efectiv garanțiile reclamantului și a condus la o examinare superficială.

15. Partea reclamantă a remarcat că actul administrativ contestat este insuficient motivat și contradictoriu, întrucât autoritatea nu a explicat relevanța probelor administrate și a riscurilor invocate în raport cu situația individuală a reclamantului, nici posibilitatea asigurării unei

protecții efective din partea statului sau prin relocare internă. În opinia părții reclamante, aceste deficiențe contravin exigențelor legalității, cercetării din oficiu, proporționalității și motivării actelor administrative, prevăzute de Codul administrativ.

16. Partea reclamantă a notat că, potrivit Convenției de la Geneva din 1951 și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, examinarea cererii de azil presupune o evaluare individuală, riguroasă și actualizată a riscului de persecuție sau de tratamente contrare art. 3 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu aplicarea beneficiului dubiului în cazul relatărilor credibile, fără a condiționa acordarea protecției internaționale de existența unor probe documentare exhaustive ori a unor acte de persecuție anterioare.

17. În materie de drept, partea reclamantă și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 20, 189, 206 alin. (1) lit. a) și b), art. 209, 211 și 224 din Codul administrativ, ale art. 17, 19, 44, 45 și 65 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, precum și ale art. 3 și 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (f.d. 6 – 11).

B. Poziția autorității publice pârâte asupra acțiunii în contencios administrativ

18. La 6 octombrie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a depus referință, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintate de reclamantul *****, ca neîntemeiată (f.d. 38 – 48).

C. Pozițiile participanților la proces în cadrul dezbaterilor judiciare

19. În ședința de judecată, reclamantul ***** și reprezentantul acestuia, avocatul Alexandru Cebanaș, au susținut integral acțiunea înaintată, solicitând admiterea acesteia în sensul formulat.

20. În ședința de judecată, reprezentanta Inspectoratului General pentru Migrație, Ionela Zabrian, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, reiterând motivele expuse în referință.

II. LEGISLAȚIA PERTINENTĂ

21. Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 1

Statul Republica Moldova

„*[...] (3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic reprezintă valori supreme şi sunt garantate.*”

Articolul 19

Statutul juridic al cetățenilor străini şi al apatrizilor

„*(1) Cetăţenii străini şi apatrizii au aceleaşi drepturi şi îndatoriri ca şi cetăţenii Republicii Moldova, cu excepţiile stabilite de lege. [...]*

(3) Dreptul de azil se acordă şi se retrage în condiţiile legii, cu respectarea tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte.”

Articolul 53

Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică

„*(1) Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei. [...]*”

22. Prevederile relevante ale Codului administrativ sunt următoarele:

Articolul 3

Scopul legislaţiei administrative

„*Legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.*"

Articolul 5

Activitatea administrativă

„*Activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.*"

Articolul 6

Procedura administrativă

„*(1) Procedura administrativă este activitatea autorităţilor publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică.*

(2) Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative."

Articolul 10

Actul administrativ individual

„*(1) Actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. [...]*"

Articolul 11

Categoriile actelor administrative individuale

„*(1) Actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; [...]*

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. [...]"

Articolul 17

Dreptul vătămat

„*Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.*"

Articolul 20

Acţiunea în contencios administrativ

„*Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.*"

Articolul 22

Cercetarea din oficiu

„*(1) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. [...]*"

Articolul 31

Motivarea

„*Actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.*"

Articolul 39

Accesul liber la justiţie

„*(1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit.*

(2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente."

Articolul 93

Sarcina probaţiunii

„*(1) Fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. [...]*"

Articolul 94

Audierea participanţilor

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele şi circumstanţele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris."

Articolul 163

Neefectuarea procedurii de examinare a cererii prealabile

„*Procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă: [...] c) legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanţa de judecată.*"

Articolul 189

Înaintarea acţiunii în contencios administrativ

„*(1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. [...]*"

Articolul 191

Competenţa jurisdicţională pentru acţiunea în contencios administrativ

„*(1) Cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ. [...]*"

Articolul 196

Competenţa teritorială pentru acţiunea în contencios administrativ

„*(1) Acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, dacă legea nu prevede altfel. [...]*”

Articolul 206

Felurile acţiunilor în contencios administrativ

„ *(1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: [...] b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); [...]*”

Articolul 207

Examinarea admisibilităţii acţiunii în contencios administrativ

„*(1) Instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. [...]*”

Articolul 208

Respectarea procedurii prealabile

„*(1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege. [...]*

(3) Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acţiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual. [...]”

Articolul 209

Termenul de înaintare a acţiunii în contencios administrativ

„*(1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: [...] b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător. [...]*”

Articolul 219

Asigurarea protecţiei efective a drepturilor

„*(1) Instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.*

(2) Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces. [...]”

Articolul 224

Hotărârile instanţei de judecată

„*(1) Examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: [...] b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată*

în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenţiei reclamantului de emitere a actului este întemeiată; [...] ***f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a) - e).*** *[...]*"

Articolul 225

Limitele controlului judecătoresc

„*(1) Instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ.*

(2) Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege. [...]"

23. Prevederile relevante ale Legii nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova sunt următoarele:

Articolul 3

Noţiuni principale

„*În sensul prezentei legi, următoarele noţiuni principale semnifică:*

străin *– persoană care nu deţine cetăţenia Republicii Moldova sau care este apatrid;*

autoritate competentă pentru străini *– autoritate administrativă, subordonată Ministerului Afacerilor Interne, care asigură implementarea prevederilor prezentei legi, a politicilor publice, exercitând atribuţii în domeniul integrării străinilor, al readmisiei în conformitate cu acordurile bilaterale, al azilului, precum şi alte atribuţii stabilite prin actele normative şi tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte;*

returnare *– proces de întoarcere a unui străin prin executare voluntară a deciziei de returnare sau prin executare forţată a acesteia: în ţara de origine, în o ţară de tranzit în conformitate cu acordurile de readmisie sau în o terţă ţară în care străinul decide în mod voluntar să se întoarcă şi în care acesta va fi acceptat; [...]*"

Articolul 84[1]

Drepturile şi obligaţiile străinilor

„*(1) Străinii aflaţi în Republica Moldova se bucură de aceleaşi drepturi şi libertăţi ca şi cetăţenii Republicii Moldova, garantate de Constituţia Republicii Moldova şi de alte legi, precum şi de drepturile prevăzute în tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte, cu excepţiile stabilite de legislaţia în vigoare. [...]*"

24. Prevederile relevante ale Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova sunt următoarele:

Articolul 3

Noţiuni principale

„*În sensul prezentei legi, următoarele noţiuni principale semnifică:*

azil *– instituţie juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecţie, recunoscându-i statutul de refugiat şi acordându-i protecţie umanitară, protecţie temporară sau azil politic;*

beneficiar de protecție internațională *– cetățean străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară, astfel cum sunt definite la art. 17 și 19;*

beneficiul dubiului *– principiu procedural aplicat persoanei care întruneşte condiţiile art. 44;*

cerere de azil *– manifestare de voinţă, exprimată în scris sau oral în faţa autorităţilor competente, din care să rezulte că se solicită o formă de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova;*

procedură de azil *– totalitate a actelor şi acţiunilor îndeplinite, precum şi activităţilor desfăşurate de autorităţile competente, în vederea acordării unei forme de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova;*

protecție internațională *– statut de refugiat și statut conferit prin protecție umanitară, definite la art. 17 și 19;*

solicitant sau solicitant de azil *– străinul care a depus o cerere de azil, nesoluționată încă prin decizie irevocabilă;*

statut de refugiat *– formă de protecţie, recunoscută de Republica Moldova, a cetăţeanului străin sau apatridului care întruneşte condiţiile prevăzute în Convenţia privind statutul refugiaţilor, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, precum şi în Protocolul privind statutul refugiaţilor din 31 ianuarie 1967;*

ţară de origine *– ţară al cărei cetăţean este străinul sau, dacă acesta deţine multiple cetăţenii, fiecare ţară al cărei cetăţean este, iar în cazul apatridului, ţara în care acesta îşi avea domiciliul legal şi obişnuit.*"

Articolul 4

Inspectoratul General pentru Migrație

„*Inspectoratul General pentru Migrație: [...] c) înregistrează cererile solicitanților de azil, îi intervievează, colectează datele și probele necesare completării dosarului la fiecare cerere de azil, precum și prelucrează datele cu caracter personal în condițiile prevăzute de legislație; d) acordă, atunci când este solicitat, măsuri de protecție și de asistență solicitanților de azil și beneficiarilor de protecţie internaţională, de protecție temporară sau de azil politic; [...]*"

Articolul 5

Competența soluționării cererii de azil

„*(1) Consilierul de decizie intervievează, analizează motivele invocate și înaintează propuneri privind emiterea deciziei asupra cererii de azil.*

(2) Conducătorii direcțiilor regionale ale Inspectoratului General pentru Migrație emit decizii, dispoziții cu privire la cererea de azil."

Articolul 10

Nediscriminarea

„*Prevederile legislaţiei naţionale se aplică solicitanţilor de azil şi beneficiarilor de protecţie internaţională, de protecție temporară sau de azil politic fără discriminare, indiferent de rasă, cetăţenie, etnie, limbă, religie, apartenenţă politică, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă.*"

Articolul 16

Formele de protecţie

„*În condiţiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecţie: a) statutul de refugiat; b) protecţie umanitară; c) protecţie temporară; d) azil politic.*”

Articolul 17

Statutul de refugiat

„*(1) Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinând nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.*”

Articolul 19

Protecţia umanitară

„*Protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.*”

Articolul 41

Accesul la procedură

„*Autorităţile competente asigură accesul la procedura de azil oricărui străin, aflat pe teritoriul Republicii Moldova sau la frontieră de stat, din momentul manifestării de voinţă, exprimată în scris sau verbal, din care să rezulte că acesta solicită protecţia statului Republica Moldova.*”

Articolul 42

Rolul activ

„*(1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plângere.*

(2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

(3) În vederea îndeplinirii obligaţiilor prevăzute la alin. (1) şi (2), autorităţile competente să soluţioneze cererile de azil pot solicita expertize, consulta experţi, efectua verificări referitoare la identitatea solicitanţilor, în condiţiile legislaţiei în vigoare.”

Articolul 43

Cerinţele privind examinarea cererii

„*(1) Cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul.*

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecţie, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiţiei de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecţie umanitară. [...]"

Articolul 44

Beneficiul dubiului

„*Atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecţie, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declaraţiile solicitantului sunt considerate coerente şi plauzibile şi nu sunt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.*"

Articolul 45

Persecuţia şi vătămările grave

„*(1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit. a).*

(2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva copiilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la

integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern."

Articolul 46

Motive de persecuţie

„*(1) La aprecierea motivelor de persecuţie, autorităţile competente trebuie să ţină cont de următorii factori: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendenţă sau de apartenenţă la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credinţe teiste, nonateiste şi ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alţii, alte acte religioase sau exprimări ale credinţelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naţionalitate nu se va limita la noţiunea de cetăţenie sau la apatridie, dar va include apartenenţa la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relaţia pe care o are cu populaţia unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credinţe atît de importante pentru identitate şi conştiinţă încît persoana nu poate fi forţată să renunţe la ele; - grupul are o identitate distinctă în ţara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societăţii; - în funcţie de circumstanţele din ţara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci cînd acţiunile specifice orientării sexuale sînt fapte penale potrivit legislaţiei Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noţiunea de orientare sexuală, cu condiţia să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deţinerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenţi de persecuţie menţionaţi la art. 47 şi de politicele şi metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant.*

(2) Conform noţiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menţionate în prezentul articol şi actele de persecuţie stabilite la art.45 alin. (1) şi (2).

(3) În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie nu are importanţă că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naţionalitate, sociale sau politice care au determinat acţiunea de persecuţie, cu condiţia ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuţie."

Articolul 47

Agenţii de persecuţie sau vătămări grave

„*Agenţi de persecuţie sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizaţiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenţii neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenţii menţionaţi la lit. a) şi b), inclusiv organizaţiile internaţionale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecţie împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave în sensul art. 47[1].*"

Articolul 47[1]

Agenţii de protecţie

„*(1) Protecţia împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizaţii, inclusiv organizaţii internaţionale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiţia ca acestea să fie dispuse şi în măsură să ofere protecţie în conformitate cu alin. (2).*

(2) Protecţia împotriva persecuţiei sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă şi să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenţii menţionaţi la alin. (1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuţia sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală şi sancţionarea acţiunilor ce constituie o persecuţie sau o vătămare gravă şi atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecţie."

Articolul 48

Temerea bine întemeiată de a fi persecutat sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave

„*(1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.*

(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine."

Articolul 49

Refugiul intern

„*(1) La examinarea cererii de azil se poate stabili că solicitantul nu are nevoie de protecţie internaţională dacă într-o regiune din ţara sa de origine nu se justifică temerea bine întemeiată de persecuţie sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave şi dacă se poate aştepta în mod rezonabil ca solicitantul să rămână în acea regiune.*

(2) La examinarea situaţiei menţionate la alin.(1) se va ţine cont de situaţia generală actuală din acea regiune a ţării şi de circumstanţele personale ale solicitantului existente la data luării deciziei cu privire la cererea de azil."

Articolul 50

Cerinţele privind decizia Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la cererea de azil

„*(1) În cazul respingerii unei cereri cu privire la azil, decizia trebuie să fie motivată şi să cuprindă în mod obligatoriu situaţia de fapt şi de drept, precum şi informaţii privind calea de atac a acesteia, termenul de depunere a plângerii şi organul la care se depune plîngerea împotriva deciziei de respingere.*

(2) Decizia privind cererea de azil se comunică în scris, în limba română, comunicarea urmând să fie tradusă verbal în limba pe care solicitantul o înţelege. [...]"

Articolul 51

Cererea de azil

„*(1) Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în ţara de*

origine a străinului cu drept de şedere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecţie. [...]"

Articolul 56

Analizarea motivelor invocate de solicitantul de azil

„*La analizarea cererii de azil, se va ţine cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamente din ţara de origine şi de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobândit-o.*"

Articolul 60

Decizia privind cererea de azil

„*(1) După intervievarea solicitantului de azil, în baza materialelor cuprinse în dosar, se emite una dintre următoarele decizii: a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare;* ***c) respingerea cererii de azil.*** *[...]*"

Articolul 62

Cererile de azil care fac obiectul procedurii rapide

„*Fac obiectul procedurii rapide cererile de azil:* ***a) nefondate;*** *b) înaintate de persoane care prezintă un pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova; c) înaintate de persoana care se află în procedură de extrădare; d) ale solicitanților care provin dintr-o țară de origine sigură; e) ale solicitanților care provin dintr-o țară terță sigură.*"

Articolul 63

Cererea de azil evident nefondată

„*(1) Cererea de azil este considerată evident nefondată dacă: [...] b) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa, și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentând informații sau documente false ori tăinuind informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei; [...]*

(2) Motivele indicate la alin. (1), precum și cererile de azil prevăzute la art. 62 lit.b) nu pot să prevaleze temerii bine întemeiate de a fi persecutat sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în sensul art. 48."

Articolul 64

Examinarea cererii care face obiectul procedurii rapide

„*(1) Procedura rapidă poate începe în cadrul unei proceduri ordinare la data la care consilierul de decizie constată existenţa uneia dintre situaţiile prevăzute la art. 63.*

(1[1]) Prin derogare de la prevederile art. 55 alin. (1) şi (2), intervievarea solicitantului de azil este efectuată cât de curând posibil, dar nu mai târziu de 10 zile de la depunerea cererii sau începerea procedurii rapide. În cazul în care este necesară o cercetare suplimentară a informațiilor din țara de origine, precum şi a altor circumstanțe pertinente referitoare la cererea de azil, termenul inițial de 10 zile poate fi prelungit suplimentar cu 10 zile.

(2) După interviul şi examinarea motivelor invocate în cererea de azil, Inspectoratul General pentru Migrație se pronunță în cel mult 15 zile de la începerea procedurii rapide."

Articolul 65

Atacarea deciziei

„*(1) Prin derogare de la prevederile art. 209 din Codul administrativ nr. 116/2018, decizia de respingere a cererii de azil care face obiectul procedurii rapide poate fi atacată cu acțiune în contencios administrativ, fără procedură prealabilă, în termen de 5 zile lucrătoare de la data deciziei de respingere. [...]*"

III. MOTIVAREA INSTANȚEI

25. Audiind participanții la proces, examinând materialele dosarului, apreciind probele administrate în coroborare cu dispozițiile legale aplicabile și analizând argumentele invocate de părți, instanța de judecată constată că acțiunea înaintată de ***** este admisibilă, însă neîntemeiată, pentru considerentele expuse în continuare.

26. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, exigențele unui proces echitabil impun instanței de judecată obligația de a examina efectiv problemele esențiale supuse aprecierii sale și de a oferi un răspuns motivat argumentelor relevante pentru soluționarea litigiului (hotărârea *Hiro Balani împotriva Spaniei*, nr. 18064/91 din 9 decembrie 1994, § 27; hotărârea *Georgiadis împotriva Greciei*, nr. 21522/93 din 29 mai 1997, § 43).

A. Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

27. Conform art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de judecată verifică din oficiu întrunirea condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, anterior examinării fondului cauzei.

28. În speță, litigiul rezultă din activitatea administrativă a Inspectoratului General pentru Migrație, concretizată în emiterea deciziei nr. 854/26/DAA din 2 septembrie 2026, prin care a fost respinsă cererea de azil depusă de reclamantul *****.

29. Decizia contestată constituie un act administrativ individual defavorabil, în sensul art. 10 alin. (1) și art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, întrucât reprezintă o măsură adoptată de o autoritate publică în regim de putere publică, reglementează un caz individual în domeniul dreptului public și produce efecte juridice directe asupra reclamantului, prin refuzul acordării protecției solicitate. Prin urmare, litigiul este susceptibil de examinare în procedura contenciosului administrativ.

30. În ceea ce privește felul acțiunii, instanța reține că acesta se determină în funcție de scopul juridic urmărit de reclamant, iar nu exclusiv de formularea pretențiilor. Din conținutul cererii de chemare în judecată rezultă că reclamantul solicită înlăturarea refuzului de acordare a

protecției internaționale și obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual favorabil, iar în subsidiar, reexaminarea cererii sale de azil.

31. În aceste circumstanțe, instanța califică acțiunea drept una în obligare, în sensul art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, întrucât, indiferent dacă reclamantul solicită obligarea directă a autorității publice la emiterea unui act administrativ individual favorabil sau reexaminarea cererii de azil, scopul juridic final urmărit este obținerea unui asemenea act. Astfel, legalitatea refuzului exprimat prin decizia contestată și temeinicia pretenției privind emiterea actului administrativ solicitat urmează a fi examinate pe fond, în raport cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. b) și art. 225 din același cod.

32. Sub aspectul competenței jurisdicționale, instanța constată că obiectul litigiului nu se încadrează în excepțiile prevăzute de art. 191 alin. (2) și (3) din Codul administrativ, competența materială de examinare a cauzei revenind judecătoriei, potrivit alin. (1) al aceluiași articol. Totodată, având în vedere sediul autorității publice pârâte și prevederile art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, cauza intră în competența teritorială a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

33. Referitor la dreptul de sesizare, instanța reține că, potrivit art. 17 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept propriu prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate solicita protecție judiciară. Pentru întrunirea acestei condiții de admisibilitate este suficientă posibilitatea vătămării unui drept protejat de lege, existența unei încălcări efective urmând a fi stabilită la examinarea fondului cauzei.

34. În speță, reclamantul ***** este destinatarul deciziei prin care Inspectoratul General pentru Migrație i-a respins cererea de azil, act administrativ individual defavorabil care produce efecte juridice directe asupra situației sale. Prin urmare, instanța constată că reclamantul justifică dreptul de sesizare a instanței de contencios administrativ, fără ca această constatare să anticipeze soluția asupra temeiniciei acțiunii.

35. În ceea ce privește procedura prealabilă, instanța reține că art. 208 alin. (1) din Codul administrativ instituie obligativitatea acesteia, cu excepțiile prevăzute de lege. Potrivit art. 163 lit. c) din același cod, procedura prealabilă nu se efectuează atunci când legea permite adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

36. O asemenea excepție este prevăzută de art. 65 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, care permite contestarea directă, fără procedură prealabilă, a deciziei de respingere a cererii de azil examinate în procedură rapidă. Astfel, întrucât decizia contestată a fost emisă în cadrul acestei proceduri, reclamantul nu avea obligația de a parcurge procedura prealabilă. Totodată, prin depunerea cererii de azil, acesta a respectat cerința adresării anterioare către autoritatea publică, prevăzută de art. 208 alin. (3) din Codul administrativ pentru acțiunea în obligare.

37. Cu privire la termenul de sesizare a instanței, art. 65 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 instituie, prin derogare de la art. 209 din Codul administrativ, un termen special de cinci zile lucrătoare pentru contestarea deciziei de respingere a cererii de azil examinate în procedură rapidă.

38. Din materialele dosarului rezultă că Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia nr. 854/26/DAA la 2 septembrie 2026, aceasta fiind comunicată reclamantului la 18

septembrie 2026 (f.d. 21). Acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată la 25 septembrie 2026.

39. Raportând data sesizării instanței la data comunicării deciziei contestate, instanța constată că acțiunea a fost introdusă în termenul legal de cinci zile lucrătoare, fiind astfel respectată condiția privind termenul de sesizare a instanței.

40. În privința celorlalte condiții de admisibilitate, instanța constată că cererea de chemare în judecată îndeplinește cerințele de formă și conținut prevăzute de art. 211 și 212 din Codul administrativ, fiind semnată de o persoană împuternicită în condițiile legii. Totodată, din materialele dosarului nu rezultă existența impedimentelor procesuale prevăzute de art. 207 alin. (2) lit. a) – c), g) și h) din același cod.

41. Instanța reține, de asemenea, existența unui interes actual de protecție juridică, întrucât decizia contestată produce efecte asupra situației juridice a reclamantului, iar eventuala admitere a acțiunii ar fi aptă să îi ofere protecția solicitată.

42. În consecință, în urma verificării din oficiu a condițiilor prevăzute de lege, instanța constată că acțiunea înaintată de ***** este admisibilă și urmează a fi examinată în fond.

B. Temeinicia acțiunii în contencios administrativ

43. Examinând fondul cauzei, instanța reține că, în cazul acțiunii în obligare, obiectul controlului judecătoresc îl constituie existența dreptului reclamantului la emiterea actului administrativ individual solicitat, în condițiile prevăzute de lege. Prin urmare, în raport cu art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, instanța urmează să stabilească dacă reclamantul îndeplinește condițiile legale pentru acordarea protecției internaționale sau, după caz, dacă există temeiuri pentru obligarea autorității publice la reexaminarea cererii de azil și emiterea unui nou act administrativ individual, cu respectarea considerentelor hotărârii judecătorești.

44. Astfel, în continuare, instanța va examina circumstanțele de fapt relevante, probele administrate și dispozițiile legale aplicabile, pentru a stabili dacă refuzul Inspectoratului General pentru Migrație de a acorda protecția solicitată este justificat și dacă reclamantul este îndreptățit la emiterea unui act administrativ individual favorabil.

45. Pe parcursul judecării cauzei, instanța de judecată a constatat că, reclamantul *****, a declarat inițial că s-a născut la *****, în orașul Monrovia, Liberia, și că este cetățean al acestui stat. În susținerea identității și a cetățeniei liberiene declarate, reclamantul nu a prezentat Direcției Azil și Apatridie un act național de identitate. Referitor la pașaportul liberian, acesta a menționat, în cadrul interviului din 6 octombrie 2008, că documentul i-ar fi fost luat de agentul său de fotbal și nu i-ar fi fost restituit.

46. La 29 septembrie 2005, reclamantul, identificat la acel moment drept *****, și-a manifestat intenția de a solicita azil pe teritoriul Republicii Moldova.

47. În cadrul interviurilor desfășurate la Direcția Azil și Apatridie la 25 octombrie 2005 și 18 aprilie 2006, reclamantul a declarat că s-a născut la *****, în orașul Monrovia, Liberia, și că deține cetățenia liberiană. Acesta a invocat confruntările militare dintre armata națională și grupările rebele, susținând că nu dorește să revină în Liberia din cauza situației de securitate. Totodată, a menționat că intenționa să ajungă în Anglia pentru a practica fotbalul.

48. În urma examinării cererii, Direcția Azil și Apatridie a emis decizia nr. 235/06/OM din 2 mai 2006, prin care a respins cererea de recunoaștere a statutului de refugiat și de acordare a

protecției umanitare. Decizia a fost contestată pe calea contenciosului administrativ, iar prin decizia nr. 3r-1729/06 din 15 noiembrie 2006, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul declarat de *****, decizia fiind irevocabilă.

49. La 25 decembrie 2007, reclamantul a depus o nouă cerere de azil. În cadrul interviului din 6 octombrie 2008, acesta a declarat că a părăsit Liberia în anul 1996, din cauza confruntărilor militare și a recrutării forțate a tinerilor în acțiunile armate. Potrivit declarațiilor sale, s-a deplasat inițial în Nigeria, unde a locuit până în anul 2002, ulterior în Vietnam, până în anul 2004, iar în anul 2005 ar fi revenit în Liberia, de unde, prin intermediul unui agent de fotbal, a ajuns în Republica Moldova.

50. Prin decizia nr. 444/08/IB din 23 octombrie 2008, Direcția Azil și Apatridie a respins cererea reclamantului de recunoaștere a statutului de refugiat, dispunând totodată acordarea protecției umanitare.

51. La 8 februarie 2023, Inspectoratul General pentru Migrație a recepționat o notă a Ambasadei Republicii Federale Nigeria din România, prin care s-a confirmat că persoana identificată drept ***** ***** ***** (*****), născută la *****, este cetățean al Nigeriei și figurează ca titular al pașaportului nigerian nr. *****, eliberat la 17 noiembrie 2020 de Ambasada Nigeriei din Moscova, Federația Rusă, cu termen de valabilitate până la 16 noiembrie 2025.

52. În legătură cu informațiile comunicate de misiunea diplomatică, la 2 martie 2023, Direcția Azil și Apatridie a inițiat, în privința reclamantului, procedura de anulare a protecției umanitare, în temeiul art. 87 alin. (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

53. În cadrul interviurilor din 3 și 8 august 2023, reclamantul a declarat că este cetățean al Liberiei, că numele său real este ***** și că a utilizat numele ***** ***** ***** pentru obținerea unui pașaport nigerian. Acesta a susținut că a părăsit Liberia în anul 1996 și că, în anul 2005, a ajuns în Republica Moldova. Referitor la pașaportul nigerian, reclamantul a explicat că l-a solicitat în anul 2020, prin intermediul reprezentanților Ambasadei Nigeriei, însă ulterior i s-ar fi cerut prezentarea unor acte de identitate nigeriene pe care nu le deținea. Totodată, a declarat că, în perioada 25 decembrie 2022 – 20 ianuarie 2023, s-a aflat în Nigeria în scopul încheierii căsătoriei. Cu privire la valabilitatea pașaportului nigerian, reclamantul a susținut că a solicitat clarificări autorităților Nigeriei și a prezentat Direcției Azil și Apatridie copia unui răspuns atribuit Serviciului de Imigrări din Nigeria, datat 19 ianuarie 2021, referitor la anularea pașaportului emis pe numele ***** ***** *****.

54. În urma procedurii administrative desfășurate, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia nr. 5476/23/DAA din 16 august 2023, prin care a dispus anularea protecției umanitare acordate reclamantului. Decizia a fost contestată în instanța de contencios administrativ, însă, prin încheierea nr. 3ra-449/25 din 25 martie 2026, Curtea Supremă de Justiție a declarat inadmisibil recursul formulat de *****. În consecință, actul administrativ privind anularea protecției umanitare a fost menținut, dobândind puterea lucrului decis, în sensul art. 140 din Codul administrativ.

55. La 14 aprilie 2026, reclamantul a depus o nouă cerere de azil pe teritoriul Republicii Moldova.

56. În cadrul interviului desfășurat la 20 august 2026, reclamantul a declarat că este cetățean al Nigeriei. Totodată, a menționat că, la prima sa sosire în Republica Moldova, deținea un pașaport eliberat de autoritățile liberiene, iar în anul 2020 a obținut un pașaport nigerian prin intermediul reprezentanților autorităților Nigeriei aflați în Republica Moldova, fără a-l prezenta ulterior Inspectoratului General pentru Migrație. Referitor la pașaportul nigerian, reclamantul a precizat că a achitat suma de 150 de euro pentru eliberarea acestuia și că documentul i-a fost transmis, în aproximativ două săptămâni, prin intermediul unei echipe mobile a autorităților nigeriene. Acesta a susținut că, ulterior, autoritățile nigeriene ar fi pus la îndoială autenticitatea documentului, invocând lipsa unui număr personal de identificare, și că deține înscrisuri oficiale referitoare la neconcordanțele constatate. Reclamantul a mai declarat că, în anul 2005, a venit din Nigeria în Republica Moldova pentru a practica fotbalul și că, pe durata șederii sale în Nigeria, nu a întâmpinat probleme. În susținerea actualei cereri de azil, acesta a invocat situația de securitate din Nigeria și riscurile la care consideră că ar fi expus din cauza apartenenței sale la comunitatea etnică Igbo și a religiei creștine. Potrivit declarațiilor sale, membrii acestei comunități sunt expuși actelor de violență din partea unor persoane de religie musulmană, motiv pentru care consideră că revenirea în Nigeria i-ar pune viața în pericol. Totodată, reclamantul a menționat că și-a pierdut membrii familiei, cu excepția unui frate care locuiește în altă parte, și că, în anul 2022, s-a deplasat temporar în Nigeria exclusiv pentru înregistrarea căsătoriei, fără intenția de a se stabili în acest stat. De asemenea, a susținut că locuiește în Republica Moldova de aproximativ 20 de ani, perioadă în care a muncit și a achitat impozite, considerând că și-a stabilit viața în acest stat și că nu mai are perspective de trai în Nigeria.

57. În urma examinării cererii de azil în cadrul procedurii rapide și a motivelor invocate de reclamant, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia nr. 854/26/DAA din 2 septembrie 2026, prin care a respins cererea de azil.

58. Nefiind de acord cu decizia emisă, reclamantul a sesizat instanța de contencios administrativ, solicitând anularea acesteia și obligarea autorității publice la acordarea protecției internaționale, iar în subsidiar, reexaminarea cererii sale de azil.

59. Instanța de judecată, coroborând circumstanțele de fapt reținute în cauză cu normele de drept aplicabile raportului juridic litigios, ajunge la concluzia că acțiunea formulată de ***** este neîntemeiată și, în consecință, urmează a fi respinsă.

60. Cu titlu preliminar, instanța notează că noțiunea de „azil” desemnează instituția juridică prin intermediul căreia statul oferă protecție unui străin, prin recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea protecției umanitare, a protecției temporare ori a azilului politic.

61. Totodată, instanța menționează că instituția azilului poate fi examinată din două perspective: cea a statului care acordă protecția și cea a străinului care o solicită. Din perspectiva statului, acordarea azilului constituie o manifestare a suveranității sale, exercitată însă în condițiile și limitele stabilite de lege. Astfel, autoritatea competentă este obligată să examineze cererea de azil și să stabilească, în raport cu circumstanțele individuale ale solicitantului, dacă sunt întrunite condițiile legale pentru recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea unei alte forme de protecție. Prin urmare, acordarea protecției nu este automată, iar refuzul acesteia trebuie să fie întemeiat pe neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege.

62. Cu titlu de principiu, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la azil nu este consacrat ca atare de Convenție și nici de protocoalele sale, iar Curtea nu examinează în mod direct cererile de azil și nici respectarea de către state a obligațiilor asumate în temeiul Convenției de la Geneva din 1951 sau al dreptului Uniunii Europene (*F.G. împotriva Suediei (MC)*, pct. 117; *Sufi și Elmi împotriva Regatului Unit*, pct. 212 și 226). Cu toate acestea, măsura expulzării sau returnării unui străin de către un stat contractant poate ridica o problemă în temeiul art. 2 și 3 din Convenție, atrăgând răspunderea acestuia în cazul în care există motive serioase și întemeiate de a crede că persoana respectivă ar fi expusă, în statul de destinație, unui risc real de a fi supusă unor tratamente contrare acestor articole. În asemenea circumstanțe, art. 2 și 3 consacră obligația statului de a nu dispune îndepărtarea persoanei către statul respectiv (*F.G. împotriva Suediei, pct. 110 – 111*).

63. Instanța notează că dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 reglementează examinarea cererilor de azil în cadrul procedurii rapide. Potrivit art. 63 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, cererea de azil este considerată evident nefondată atunci când solicitantul a indus în eroare autoritățile cu privire la identitatea, cetățenia sau autenticitatea documentelor sale, prin prezentarea unor informații ori documente false sau prin tăinuirea unor informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei.

64. Raportând aceste dispoziții la circumstanțele cauzei, instanța constată că împrejurările referitoare la identitatea și cetățenia reclamantului au constituit anterior obiectul examinării judiciare în cadrul litigiului privind anularea protecției umanitare acordate acestuia. Astfel, prin decizia nr. 3a-783/25 din 1 aprilie 2025, Curtea de Apel Centru a constatat că reclamantul ***** (***** ***** *****) a indus în eroare autoritățile competente cu privire la identitatea sa reală și cetățenia nigeriană, prezentând informații necorespunzătoare realității și omițând să comunice circumstanțe relevante pentru examinarea cererii sale de protecție internațională. În fundamentarea acestei concluzii, instanța de apel a reținut că reclamantul s-a prezentat inițial drept cetățean al Liberiei, fără a prezenta documente care să confirme această cetățenie, iar explicațiile sale privind lipsa pașaportului liberian nu au fost susținute prin probe verificabile. Totodată, din corespondența oficială a Ambasadei Republicii Federale Nigeria în România și din informațiile obținute de autoritatea competentă a rezultat că reclamantului i-a fost eliberat un pașaport nigerian pe numele ***** ***** *****. Pe baza acestor împrejurări, instanța de apel a concluzionat că reclamantul a ascuns în mod deliberat informații esențiale referitoare la identitatea și cetățenia sa. De asemenea, în raport cu situația de fapt și probele administrate în litigiul respectiv, instanța de apel a constatat că reclamantul nu a demonstrat existența unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de a fi supus unor vătămări grave în cazul revenirii în țara de origine.

65. În acest context, instanța are în vedere dispozițiile art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluționată anterior sunt obligatorii pentru instanța care judecă o altă cauză la care participă aceleași persoane, nefiind necesară dovedirea lor repetată și neputând fi contestate din nou. Prin urmare, constatările de fapt ale Curții de Apel Centru referitoare la identitatea și cetățenia reclamantului, precum și la informațiile prezentate autorităților competente, prezintă

relevanță pentru soluționarea prezentului litigiu, în limitele efectului obligatoriu al hotărârii judecătorești anterioare.

66. Instanța apreciază că împrejurările astfel stabilite privesc informații esențiale pentru determinarea țării de origine a reclamantului și evaluarea necesității acordării protecției internaționale. În consecință, având în vedere constatările judiciare anterioare privind inducerea în eroare a autorităților cu privire la identitatea și cetățenia reclamantului, instanța concluzionează că autoritatea publică pârâtă a procedat în mod legal și întemeiat la examinarea noii cereri de azil în cadrul procedurii rapide, în conformitate cu art. 62 lit. a), coroborat cu art. 63 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

67. Suplimentar, instanța reține că, la 30 martie 2026, în privința reclamantului a fost emisă decizia de returnare nr. 90-C, prin care acestuia i s-a stabilit obligația de a părăsi voluntar teritoriul Republicii Moldova în termen de 15 zile calendaristice. Cu toate acestea, la 14 aprilie 2026, ulterior emiterii deciziei de returnare și în proximitatea expirării termenului acordat pentru plecarea voluntară, reclamantul a depus o nouă cerere de azil.

68. Instanța apreciază că această succesiune a evenimentelor, examinată în coroborare cu împrejurările stabilite anterior pe cale judecătorească privind prezentarea unor informații necorespunzătoare realității referitoare la identitatea și cetățenia reclamantului, constituie un indiciu suplimentar că depunerea noii cereri de azil a urmărit amânarea sau împiedicarea executării deciziei de returnare. În aceste condiții, instanța consideră că sunt întrunite și premisele aplicării art. 63 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, ceea ce confirmă, suplimentar, temeinicia examinării cererii de azil în cadrul procedurii rapide.

69. Cu toate acestea, instanța subliniază că existența motivelor pentru examinarea cererii în procedură rapidă nu determină, prin ea însăși, respingerea solicitării de protecție internațională. Potrivit art. 63 alin. (2) din aceeași lege, motivele prevăzute la alin. (1) nu pot prevala asupra unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de a fi supus unor vătămări grave, în sensul art. 48 din lege. De asemenea, efectul obligatoriu al constatărilor judiciare anterioare nu se extinde asupra împrejurărilor noi, care nu au constituit obiectul examinării în litigiul precedent.

70. Prin urmare, în cele ce urmează, instanța va examina motivele invocate de reclamant în cererea de azil depusă la 14 aprilie 2026, pentru a stabili dacă, în raport cu circumstanțele actuale ale cauzei, sunt întrunite condițiile legale pentru recunoașterea statutului de refugiat sau pentru acordarea protecției umanitare.

71. Analizând motivele invocate de reclamant în susținerea cererii de recunoaștere a statutului de refugiat, în raport cu dispozițiile art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, instanța reține că recunoașterea acestui statut presupune existența unei temeri bine întemeiate de persecuție pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, din cauza căreia persoana se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se pună sub protecția statului respectiv.

72. În acest context, instanța subliniază că invocarea unuia dintre motivele de persecuție prevăzute de lege nu este, prin ea însăși, suficientă pentru recunoașterea statutului de refugiat. Este necesar ca temerea exprimată de solicitant să fie susținută de circumstanțe concrete și

obiective, care să justifice existența unui risc de persecuție în cazul întoarcerii în țara de origine. Evaluarea acestei temeri se realizează în mod individual, prin examinarea declarațiilor și a situației personale a solicitantului, coroborate cu informațiile relevante privind țara de origine.

73. În aceeași ordine de idei, instanța are în vedere pct. 38 din Manualul Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR) privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat, potrivit căruia noțiunea de „temere bine întemeiată" cuprinde atât un element subiectiv, reprezentat de temerea resimțită de solicitant, cât și un element obiectiv, constând în circumstanțele care justifică această temere. Prin urmare, aprecierea necesității acordării protecției nu se poate întemeia exclusiv pe percepția subiectivă a solicitantului, ci presupune examinarea împrejurărilor obiective care susțin riscul invocat.

74. Raportând aceste considerente la circumstanțele cauzei, instanța constată că reclamantul *****, cetățean al Nigeriei, a invocat situația de securitate din țara de origine și temerea de a fi persecutat din cauza apartenenței sale la comunitatea etnică Igbo și a religiei creștine. Cu toate acestea, din declarațiile reclamantului nu rezultă că acesta ar fi fost supus personal unor acte de persecuție determinate de apartenența sa etnică sau religioasă. De asemenea, reclamantul nu a indicat împrejurări concrete din care să rezulte că ar fi fost amenințat, urmărit ori supus unor acte de violență din aceste motive.

75. Instanța reține că, potrivit propriilor declarații, reclamantul a părăsit Nigeria în anul 2005 pentru a veni în Republica Moldova în scopul practicării fotbalului, precizând că, pe durata șederii sale în țara de origine, nu a întâmpinat probleme. Această împrejurare indică faptul că deplasarea sa a fost determinată de considerente profesionale, iar nu de existența, la acel moment, a unei temeri de persecuție. Sub acest aspect, instanța are în vedere și pct. 62 din Manualul UNHCR, care distinge între persoanele care își părăsesc țara din motive personale, familiale ori de altă natură și cele care solicită protecție ca urmare a unei temeri bine întemeiate de persecuție. Deși motivul inițial al plecării nu exclude posibilitatea apariției ulterioare a unui risc de persecuție, reclamantul nu a indicat circumstanțe individuale concrete care să demonstreze existența unui asemenea risc în cazul întoarcerii sale în Nigeria.

76. Un alt element relevant pentru aprecierea temerii invocate îl constituie faptul că reclamantul s-a deplasat voluntar în Nigeria la sfârșitul anului 2022, unde a rămas până în luna ianuarie 2023, în scopul înregistrării căsătoriei. Potrivit declarațiilor sale, pe durata acestei șederi nu a întâmpinat probleme. Instanța apreciază că revenirea voluntară în țara de origine, coroborată cu absența unor incidente în perioada respectivă, constituie o împrejurare relevantă pentru evaluarea caracterului real și actual al temerii invocate. Totuși, o asemenea deplasare temporară nu exclude, prin ea însăși, existența unui risc de persecuție, urmând a fi apreciată în ansamblul circumstanțelor cauzei.

77. De asemenea, instanța reține că reclamantul s-a adresat autorităților nigeriene în vederea obținerii unui pașaport, document care, potrivit informațiilor comunicate de Ambasada Republicii Federale Nigeria în România, a fost eliberat în anul 2020 pe numele ***** ***** *****. Această împrejurare atestă faptul că reclamantul a apelat în mod voluntar la autoritățile statului a cărui cetățenie o deține, constituind un element relevant pentru aprecierea temerii invocate și a posibilității de a beneficia de protecția acestora. Totodată, instanța are în vedere că, potrivit art. 47 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, persecuția poate proveni inclusiv din

partea agenților neguvernamentali, atunci când autoritățile competente nu pot sau nu doresc să asigure protecție împotriva acesteia.

78. Sub acest aspect, instanța reține pct. 65 din Manualul UNHCR, potrivit căruia actele de persecuție pot proveni nu doar din partea autorităților statului, ci și din partea unor persoane sau grupuri nestatale, atunci când autoritățile tolerează asemenea acte ori refuză sau se dovedesc incapabile să ofere protecție adecvată. Prin urmare, argumentele reclamantului privind actele de violență îndreptate împotriva persoanelor de religie creștină sau aparținând comunității etnice Igbo trebuie examinate atât din perspectiva riscului invocat, cât și a posibilității de a beneficia de protecția autorităților nigeriene.

79. În acest sens, instanța constată că reclamantul nu a indicat acte concrete de persecuție îndreptate împotriva sa și nici împrejurări personale din care să rezulte că ar fi vizat de asemenea acte în cazul întoarcerii în țara de origine. Deși apartenența etnică sau religioasă poate constitui un motiv de persecuție în sensul legii, aceasta nu determină automat recunoașterea statutului de refugiat, fiind necesară stabilirea unei temeri bine întemeiate în raport cu situația individuală a solicitantului și cu circumstanțele relevante din țara de origine.

80. Referitor la alegațiile reclamantului potrivit cărora locuiește în Republica Moldova de aproximativ 20 de ani, a desfășurat activități profesionale, a achitat impozite și nu mai dispune de legături familiale sau sociale suficiente în Nigeria, instanța constată că aceste împrejurări privesc situația sa personală și gradul de integrare în societatea statului de reședință. Deși pot prezenta relevanță în cadrul altor proceduri privind dreptul de ședere, asemenea circumstanțe nu constituie, prin ele însele, temeiuri pentru recunoașterea statutului de refugiat, în lipsa unei temeri bine întemeiate de persecuție pentru motivele prevăzute de lege.

81. Totodată, instanța subliniază că instituția azilului are drept scop asigurarea protecției persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege, iar nu substituirea procedurilor administrative privind acordarea sau prelungirea dreptului de ședere. În consecință, împrejurările referitoare la durata șederii reclamantului în Republica Moldova, integrarea sa socială și profesională ori dificultățile pe care le-ar putea întâmpina la reintegrarea în țara de origine nu justifică, în absența condițiilor legale, recunoașterea statutului de refugiat.

82. În consecință, apreciind în ansamblu declarațiile reclamantului și circumstanțele individuale ale cauzei, inclusiv motivele plecării din Nigeria, revenirea voluntară în țara de origine, contactele cu autoritățile nigeriene și lipsa unor împrejurări concrete care să indice existența unui risc personal de persecuție, instanța constată că nu a fost demonstrată existența unei temeri bine întemeiate de persecuție pentru motivele prevăzute de art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

83. În continuarea analizei, instanța procedează la verificarea îndeplinirii condițiilor pentru acordarea protecției umanitare, în temeiul art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, și reține că autoritatea publică pârâtă a apreciat în mod corect inexistența condițiilor legale pentru acordarea acestei forme de protecție.

84. În acest context, instanța notează că, protecția umanitară poate fi acordată în situația în care persoana nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, însă există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul returnării în țara de origine, aceasta ar fi expusă unui risc real de a suferi vătămări grave, precum condamnarea la pedeapsa capitală ori

executarea acesteia, supunerea la tortură sau la tratamente ori pedepse inumane sau degradante, ori o amenințare gravă și individuală la adresa vieții sau integrității corporale, generate de o situație de violență generalizată în contextul unui conflict armat, iar persoana nu poate sau, din cauza acestui risc, nu dorește să beneficieze de protecția statului de origine.

85. Astfel, sub aspectul existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau a pericolului executării acesteia, instanța constată că din materialele dosarului nu rezultă niciun element care să indice că reclamantul ar fi fost condamnat penal sau că ar face obiectul unor proceduri penale în statul de origine. De asemenea, nu există indicii că acesta ar fi săvârșit fapte de natură să atragă o asemenea sancțiune ori că ar fi urmărit de autoritățile din Nigeria. Respectiv, reclamantul nu este expus unui risc real de a fi condamnat la pedeapsa capitală sau de a executa o astfel de pedeapsă, astfel încât nu este incidentă ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

86. Totodată, instanța atestă că, în cazul reclamantului, nu au fost identificate circumstanțe care să justifice existența unui risc real de a fi supus torturii ori unor tratamente sau pedepse inumane ori degradante, în sensul art. 45 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008. Din declarațiile reclamantului rezultă că acesta nu a fost supus unor asemenea tratamente în țara de origine și nici nu a întâmpinat probleme cu autoritățile nigeriene. De asemenea, susținerile sale privind insecuritatea din Nigeria și eventualele acte de violență îndreptate împotriva persoanelor de etnie Igbo sau de religie creștină nu au fost însoțite de împrejurări individuale concrete care să demonstreze că reclamantul ar fi expus unui asemenea risc în cazul întoarcerii. În acest context, instanța acordă relevanță și faptului că reclamantul a revenit voluntar în Nigeria la sfârșitul anului 2022, unde a rămas până în luna ianuarie 2023, fără a relata incidente care să îi fi pus în pericol viața sau integritatea fizică. Prin urmare, apreciind aceste circumstanțe în ansamblu, instanța concluzionează că nu a fost demonstrată existența unui risc real și actual ca reclamantul să fie supus torturii ori unor tratamente sau pedepse inumane ori degradante în cazul returnării în țara de origine.

87. De asemenea, instanța reține că, în cazul reclamantului, nu a fost demonstrată existența unei amenințări grave și individuale la adresa vieții sau integrității corporale, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat internațional sau intern, în sensul art. 45 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008. Evaluarea unui asemenea risc presupune examinarea situației de securitate din regiunea în care reclamantul ar urma să se întoarcă, a intensității violențelor și a circumstanțelor sale individuale. Or, din elementele examinate în prezenta cauză nu rezultă că reclamantul ar fi expus, în eventualitatea întoarcerii în Nigeria, unui nivel de violență care să justifice acordarea protecției umanitare în temeiul dispoziției legale menționate.

88. În aceste condiții, instanța stabilește că nu sunt întrunite cerințele legale pentru acordarea protecției umanitare, întrucât din ansamblul materialului probator nu rezultă existența unor motive serioase și întemeiate de a crede că reclamantul ar fi expus, în cazul returnării în țara de origine, unui risc real de a suferi vătămări grave, în sensul art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, astfel încât dispozițiile art. 19 din aceeași lege nu sunt incidente în speță.

89. Instanța apreciază ca neîntemeiat argumentul reclamantului referitor la temerea de a fi returnat în Liberia. În acest sens, instanța reține că, potrivit informațiilor comunicate de

Ambasada Republicii Federale Nigeria în România, reclamantul deține cetățenia nigeriană, împrejurare confirmată inclusiv prin eliberarea, în anul 2020, a pașaportului pe numele ***** ***** *****. Prin urmare, în sensul art. 3 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, țara de origine a reclamantului este Nigeria, iar nu Liberia, cetățenie pe care acesta a declarat-o anterior în cadrul procedurilor de azil.

90. Totodată, instanța reține că, potrivit art. 3 din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, returnarea poate fi realizată în țara de origine, într-o țară de tranzit, în condițiile acordurilor de readmisie, sau într-o țară terță în care străinul decide în mod voluntar să se întoarcă și în care acesta va fi acceptat. Astfel, în eventualitatea executării unei decizii de returnare, reclamantul are posibilitatea de a reveni în Nigeria, în calitate de cetățean al acestui stat, fără a fi obligat să se deplaseze în Liberia. În aceste condiții, temerea invocată în raport cu Liberia nu demonstrează, prin ea însăși, existența unui risc de persecuție sau de vătămare gravă în cazul returnării reclamantului în țara sa de origine, Nigeria. În consecință, instanța apreciază că argumentul respectiv nu este de natură să justifice acordarea protecției internaționale solicitate.

91. Prin urmare, instanța conchide că, la examinarea cererii de azil, autoritatea publică pârâtă a luat în considerare criteriile relevante, și anume: a) datele personale ale solicitantului, inclusiv identitatea, cetățenia nigeriană, țara de origine, documentele de identitate și motivele solicitării protecției internaționale; b) situația politică, de securitate și a drepturilor omului în Nigeria, inclusiv conflictele etnice și religioase invocate; c) declarațiile și documentele prezentate de reclamant privind temerea de persecuție pe motive de apartenență la etnia Igbo și de religie creștină; d) circumstanțele individuale ale solicitantului, inclusiv absența unor acte de persecuție îndreptate împotriva sa și revenirea voluntară în Nigeria în perioada decembrie 2022 – ianuarie 2023, fără incidente; e) conduita reclamantului, inclusiv prezentarea unor informații false privind identitatea și cetățenia sa, obținerea pașaportului nigerian și depunerea unei noi cereri de azil după emiterea deciziei de returnare; f) posibilitatea reclamantului de a beneficia de protecția autorităților nigeriene împotriva eventualelor acte de persecuție sau de vătămare gravă.

92. În acest context, prin prisma prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, coroborate cu dispozițiile Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, instanța apreciază că, raportat la circumstanțele personale ale reclamantului, la conduita acestuia în raport cu țara de origine și la celelalte probe administrate, nu au fost stabilite motive serioase și întemeiate de a considera că, în cazul returnării în Nigeria, acesta ar fi expus unui risc real de a fi supus torturii ori unor tratamente sau pedepse inumane ori degradante.

93. Generalizând cele expuse, instanța reține că reclamantul nu a prezentat, nici în cadrul procedurii administrative de azil și nici pe parcursul examinării cauzei în instanța de judecată, elemente probatorii suficiente pentru a confirma existența unei temeri bine întemeiate de persecuție pe motive de apartenență la etnia Igbo sau de religie creștină ori a unui risc real de vătămări grave în cazul întoarcerii în țara de origine. Deși a invocat existența conflictelor etnice și religioase, precum și situația de insecuritate din anumite regiuni ale Nigeriei, circumstanțele individuale ale reclamantului, apreciate în coroborare cu informațiile privind țara de origine, nu justifică acordarea protecției internaționale. În acest sens, ***instanța acordă relevanță și faptului***

că reclamantul a revenit voluntar în Nigeria la sfârșitul anului 2022, fără a relata incidente care să îi fi pus în pericol viața sau integritatea fizică.

94. Astfel, analizând circumstanțele cauzei în raport cu normele legale aplicabile și apreciind probele administrate în ansamblu, instanța conchide că argumentele invocate de ***** nu sunt de natură să infirme constatările autorității publice pârâte sau să demonstreze întrunirea condițiilor pentru recunoașterea statutului de refugiat ori acordarea protecției umanitare.

95. Referitor la critica reclamantului privind caracterul pretins superficial al examinării cererii de azil, instanța constată că Inspectoratul General pentru Migrație a cercetat circumstanțele relevante ale cauzei, inclusiv declarațiile și documentele prezentate de solicitant, motivele invocate în susținerea cererii și informațiile disponibile privind situația din țara de origine, cu respectarea prevederilor art. 22 din Codul administrativ și art. 42 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008. Prin urmare, susținerile reclamantului referitoare la insuficiența cercetării administrative nu își găsesc confirmare în materialele cauzei.

96. Totodată, instanța constată că decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 854/26/DAA din 2 septembrie 2026 cuprinde circumstanțele de fapt reținute, normele legale aplicabile și considerentele care au determinat respingerea cererii de azil. În consecință, motivarea actului administrativ corespunde exigențelor prevăzute de art. 31 și art. 118 din Codul administrativ, permițând identificarea rațiunilor care au fundamentat soluția adoptată de autoritatea publică pârâtă.

97. În ceea ce privește temeinicia acțiunii, instanța reține că, potrivit art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, acțiunea în obligare are ca obiect impunerea emiterii unui act administrativ individual. În cadrul examinării unei asemenea acțiuni, aspectul determinant îl constituie existența dreptului subiectiv al reclamantului la emiterea actului solicitat, stabilită prin verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de normele de drept material aplicabile. Prin urmare, controlul judecătoresc nu se limitează la verificarea legalității refuzului autorității publice, ci presupune examinarea temeiniciei pretenției reclamantului de a obține actul administrativ individual favorabil.

98. În acest sens, potrivit art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, admiterea acțiunii în obligare presupune constatarea caracterului întemeiat al revendicării privind emiterea actului administrativ individual solicitat. Astfel, anularea actului administrativ de respingere a cererii și obligarea autorității publice la emiterea unui act favorabil se justifică atunci când, în urma examinării circumstanțelor cauzei și a dispozițiilor legale incidente, instanța stabilește că reclamantul îndeplinește condițiile pentru recunoașterea dreptului pretins.

99. Raportând aceste considerente la obiectul prezentei cauze, instanța reține că dreptul reclamantului la emiterea unui act administrativ individual prin care să îi fie recunoscut statutul de refugiat sau să îi fie acordată protecția umanitară este condiționat de întrunirea cerințelor materiale prevăzute de art. 17 și art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008. Or, după cum s-a constatat în urma examinării circumstanțelor cauzei, reclamantul nu îndeplinește condițiile legale pentru acordarea vreuneia dintre formele de protecție internațională solicitate. În consecință, instanța conchide că acesta nu beneficiază, în circumstanțele constatate, de un drept subiectiv la emiterea actului administrativ individual favorabil, iar refuzul Inspectoratului

General pentru Migrație de a-i acorda protecție internațională nu contravine dispozițiilor legale aplicabile.

100. De asemenea, instanța nu identifică temeiuri care să justifice obligarea autorității publice pârâte la reexaminarea cererii de azil, întrucât circumstanțele relevante ale cauzei au fost cercetate, iar probele administrate permit soluționarea fondului pretenției. În acest sens, instanța notează că reclamantul nu a invocat împrejurări noi, relevante pentru aprecierea necesității acordării protecției internaționale, și nici nu a demonstrat existența unor deficiențe ale procedurii administrative care să impună reluarea examinării cererii. Totodată, dezacordul reclamantului cu aprecierea probelor și cu soluția adoptată de autoritatea publică nu constituie, prin el însuși, un temei pentru dispunerea reexaminării.

101. Prin urmare, instanța constată că decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 854/26/DAA din 2 septembrie 2026 privind respingerea cererii de azil este legală și întemeiată, iar reclamantul ***** nu a demonstrat existența dreptului material revendicat.

102. Față de toate considerentele expuse, instanța de judecată concluzionează că acțiunea înaintată de reclamantul ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea autorității publice la emiterea unui act administrativ individual favorabil, este neîntemeiată și, în temeiul art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, urmează a fi respinsă integral.

103. Pentru aceste motive, în conformitate cu prevederile art. 65 alin. (1) – (4) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 229 și 232 din Codul administrativ, precum și ale art. 238 - 241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea Deciziei nr. 854/26/DAA din 2 septembrie 2026 și obligarea la emiterea unui act administrativ individual favorabil.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 5 zile lucrătoare de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 5 zile lucrătoare de la notificarea hotărârii motivate. În cazul depunerii motivării apelului concomitent cu cererea de apel, aceasta se depune la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani.

Preşedintele şedinţei,
Judecător (*semnătura)* Constantin Bragoi

Copia corespunde originalului,
Judecător *Constantin Bragoi*